ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΠΟΤΕ δὲν ἦταν πιὸ εὔκολο ἀτ' αὐτό, Κι' ἂν ἀκόμα ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν κάτω ἀτ' τὴ βελανιδιά, δὲν θὰ δίσταζε νὰ τὸν ἀψηφήση, μόλις θ' ἀντίκριζε τὸν βασιλέα του.

Σὲ διάστημα εἴκοσι φορὲς λιγώτερο ἀτ' ὅσο θὰ χρειασθῆ στὸν ἀναγνώστη γιὰ νὰ διαβάση τὶς γραμμὲς αὐτές, ὁ Ἐρρῖκος Β' διέσχισε τὰ τρακόσια-τετρακόσια βήματα ποὺ τὸν χώριζαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ σωτηρία του.

Ὁ Ἐρρῖκος, γιὰ νὰ τὸν προειδοποιήση, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως καὶ ὑψώνοντας τὸ χέρι του, ἄρχισε νὰ τὸ σαλεύη ζωηρά.

Ὁ ἄγνωστος τὸν εἶδε κι' ἔκανε μιὰ κίνησι. Ἑτοιμαζόταν χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν βοηθήση.

Μά, ὦ φρίκη! Τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογο τοῦ βασιλέως προσπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο καβαλλάρη, χωρὶς αὐτὸς νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ χειρονομία γιὰ νὰ τὸ συγκρατήση.

Ἔκανε μόλιστα λίγο πίσω γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε σύγκρουσι μαζύ του.

Ὁ βασιλεὺς ἔβγαλε μιὰ δεύτερη κραυγή, λύσσας καὶ ἀπελπισίας αὐτὴ τὴ φορά.

Ἔννοιωθε τώρα κάτω ἀτ' τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου του ν' ἀντηχῆ ὄχι πειὰ χῶμα, ἀλλὰ πέτρα. Εἶχε φτάσει στὸν μοιραῖο βράχο, κάτω ἀτ' τὸν ὁποῖο ἔχασκε ἡ ἄβυσσος.

Ψιθύρισε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ξέμπλεξε τὰ πόδια του ἀτ' τοὺς ἀναβατῆρες κι' ἄφησε τὸν ἑαυτό του νὰ πέση κατὰ γῆς, στὴν τύχη.

Καθὼς τινάχτηκε ἀπότομα, πῆγε κι' ἔπεσε σὲ δεκατέντε βημάτων ἀπόστασι ἀτ' ἐκεῖ. Μὰ κάτοιο θαῦμα θὰ ἔγινε χωρὶς ἄλλο καὶ κυλίστηκε πάνω σ' ἕνα χλοϊσμένο ὑψωματάκι ἀπὸ χῶμα, στὰ μαλακά. Ἔτσι δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ἦταν πειὰ καιρός! Ἡ ἄβυσσος ἀνοιγόταν σὲ εἴκοσι βημάτων ἀπόστασι ἀτ' ἐκεῖ.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλογό του, ξαφνιασμένο γιατὶ δὲν ἔννοιωθε πειὰ τὸ βάρος του, φάντρεε νὰ λιγοστεύη λίγο τὴν ὁρμή του. Ἔτσι, μόλις ἔφτασε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, βλέποντάς την σκοτεινὴ ἀπὸ κάτω του, τραβήχτηκε ἀπότομα πίσω μὲ τὰ μάτια τεντωμένα ἀτ' τὸν τρόμο καὶ μὲ τὴ χαίτη του ἀνορθωμένη.

Ἂν ὅμως ὁ βασιλεὺς βρισκόταν ἀκόμα ἐπάνω του, θὰ γκρεμιζόταν σίγουρα μαζύ του μέσα στὸ χάος.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία του κι' ἀφοῦ συνάντησε, καθησύχασε καὶ ξανακαβάλλησε τὸ ἄλογό του, ὥρμησε ἀμέσως, γεμᾶτος ὀργή, ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κάνει τίποτε γιὰ νὰ τὸν σώση.

Ὁ ἄγνωστος ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη στὴν ἴδια θέσι, ἀκίνητος πάντοτε καὶ τυλιγμένος μέσα στὸν μαῦρο του μανδύα.

—Ἄθλιε! τοῦ φώναξε ὁ βασιλεὺς ὅταν ἔφτασε σ' ἀπόστασι ποὺ ὁ ἄλλος μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούση. Δὲν εἶδες λοιπὸν τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχα; Δὲν μ' ἀναγνώρισες, βασιλοκτόνε; Μὰ κι' ὁ βασιλεύς σου ἂν δὲν ἤμουν, εἶχες καθῆκον νὰ σώσης κάθε ἄνθρωπο, ποὺ θὰ διέτρεχε ἕναν τέτοιο κίνδυνο, ἀφοῦ γιὰ νὰ τὸ κάνης αὐτό, δὲν εἶχε παρὰ ν' ἁπλώσης τὸ χέρι σου, ἄτιμε;

Ὁ ἄγνωστος οὔτε κινήθηκε, οὔτε ἀπάντησε. Ἀνασήκωσε μόνο λίγο τὸ κεφάλι του, ποὺ τὸ ἔκρυβε ἀτ' τὰ μάτια τοῦ Ἐρρίκου τὸ πλατύγυρο καπέλλο του.

Ὁ βασιλεὺς ἀνατρίχιασε τότε, ἀναγνωρίζοντας τὴ χλωμὴ καὶ θλιμμένη φυσιογνωμία τοῦ Γαβριήλ. Σώπασε ἀμέσως καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του, ψιθύρισε πολὺ σιγά:

—Ὁ κόμης ντὲ Μονγκομερύ! Τότε δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε!

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέση λέξι, σπηρόνισε τὸ ἄλογό του καὶ ξαναγύρισε καλπάζοντας στὸ δάσος.

—Δὲν μὲ σκότωσε, ψιθύρισε κυριευμένος ἀπὸ μιὰ θανάσιμη ἀνατριχίλα, μὰ μὲ ἄφησε νὰ σκοτωθῶ!....

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γαβριὴλ ἔλεγε μ' ἕνα πένθιμο χαμόγελο:

—Νοιώθω τὴ λεία μου νὰ ἔρχεται καὶ τὴν ὥρα μου νὰ πλησιάζη.

VI

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἐπειδὴ οἱ γάμοι τῆς κόρης του Ἐλισάβετ μὲ τὸν Φίλιππο Β' τῆς Ἱσπανίας θὰ γινόντουσαν στὶς 28 Ἰουνίου, στὶς 25 τοῦ μηνὸς ὁ Ἐρρῖκος Β' εἶχε ξαναγυρίσει στὸ Λοῦβρο περισσότερο μελαγχολικὸς καὶ βυθισμένος σὲ σκέψεις ἀπὸ ποτέ.

Μετὰ τὴν τελευταία ἐμφάνισι τοῦ Γαβριήλ, ἡ ζωή του εἶχε καταντήσει ἀληθινὸ μαρτύριο. Ἀπέφευγε τώρα τὴ μοναξιὰ καὶ ζητοῦσε διαρκῶς διασκεδάσεις γιὰ ν' ἀπασχολῆ τὴ σκέψη του.

Δὲν εἶχε μιλήσει σὲ κανένα γιὰ τὴν μοιραία αὐτὴ συνάντησι κ' ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξη κάπου, σ' ἕναν ἄνθρωπο ἀγαπημένο του, τὴν καρδιά του. Δὲν ἔκρυνε δὲ κανέναν ἄλλο καλύτερο ἀτ' τὴ λατρευτή του κόρη Ἀρτέμιδα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 26 Ἰουνίου, ἡ Ἄρτεμις ἦταν ὁλομόναχη καὶ συλλογισμένη μέσα στὸ δωμάτιό της, ὅταν ἔξαφνα μιὰ ἀτ' τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, τρέχοντας βιαστικὰ μέσα, τῆς ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε σὲ λίγο, ἦταν σοβαρὸς, ὅπως πάντα. Ἔπειτ' ἀπὸ τὶς πρῶτες διαχύσεις, μπῆκε κατ' εὐθεῖαν στὸ θέμα, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀταλλαγῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὶς θλιβερὲς ἔννοιες του.

—Ἀγαπημένη μου Ἄρτεμις, εἶπε βυθίζοντας τὰ βλέμματά του μέσα στὰ μάτια τῆς κόρης του, εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἔχουμε νὰ μιλήσουμε μαζὺ γιὰ τὸν κύριο ἱπποκόμητα ντ' Ἐξμές, ὁ ὁποῖος ἔχει πάρει τώρα τὸν τίτλο τοῦ κόμητος ντὲ Μονγκομερύ. Πές μου, ἔχεις καιρὸ νὰ τὸν δῆς;

Ἡ Ἄρτεμις, ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ Γαβριήλ, χλώμασε κι' ἀνατρίχιασε.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε, εἶδα μιὰ φορὰ μόνο τὸν κύριο ντ' Ἐξμὲς μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου ἀτ' τὸ Καλαί.

—Καὶ ποῦ τὸν εἶδες, Ἄρτεμις; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Στὸ Λοῦβρο, σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, Μεγαλειότατε.

—Πᾶνε δεκατέντε μέρες ἀπὸ τότε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Πράγματι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Ἔχουν περάσει δεκατέντε μέρες.

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός, ἐνῶ ἡ Ἄρτεμις τὸν κύτταζε προσεκτικὰ καὶ φοβισμένη, προσπαθῶντας νὰ μαντεύση τὴν ἀφορμὴ τῶν ἀπροσδοκήτων αὐτῶν ἐρωτήσεων. Μὰ ἡ σοβαρὴ φυσιογνωμία τοῦ πατέρα της φαινόταν ἀδιαπέραστη.

—Μεγαλειότατε, συγχωρῆστε με, τοῦ εἶπε τότε συγκεντρώνοντας ὅλο της τὸ θάρρος. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ρωτήσω, γιατὶ ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ τόσο μακρυὰ σιωπὴ σχετικῶς μ' ἐκεῖνον ποὺ ἔσωσε τὸ Καλαί, μοῦ κάνετε

□□□□ ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □□□□

ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

(Πίναξ τοῦ Πέτρου Τζιλάρντι).

σήμερα τὴν τιμὴ νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε γιὰ νὰ μ' ἐρωτήσετε, ὅπως φαίνεται, ἀποκλειστικὰ γι' αὐτόν;

—Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, Ἄρτεμις; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Ἔστω λοιπόν! Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα! εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Κι' εὔχομαι ἡ ἐμπιστοσύνη μου αὐτὴ πρὸς ἐσένα νὰ προκαλέσῃ τὴν δική σου πρὸς ἐμένα. Μοῦ εἶπες συχνά, ὅτι μ' ἀγαπᾶς, παιδί μου. Εἶν' ἀλήθεια αὐτό;

—Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Μεγαλειότατε! φώναξε ἡ Ἄρτεμις. Σᾶς ἀγαπάω ὡς βασιλέα μου, ὡς εὐεργέτη μου καὶ ὡς πατέρα μου.

—Μπορῶ λοιπὸν νὰ τὰ φανερώσω ὅλα στὴν τρυφερὴ κ' ἀγαπημένη μου κόρη, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Ἄκουσέ με, Ἄρτεμις.

—Σᾶς ἀκούω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, Μεγαλειότατε.

Ὁ Ἐρρῖκος τῆς διηγήθηκε τότε τὶς δυὸ συναντήσεις του μὲ τὸν Γαβριήλ. Τὴν πρώτη, μέσα στὴ γκαλερία τοῦ Λούβρου καὶ τὴ δεύτερη, στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ. Περιέγραψε στὴν Ἀρτέμιδα τὴν στάσι ποὺ εἶχε κρατήσει ὁ νέος εὐγενὴς στὶς δυὸ αὐτὲς συναντήσεις καὶ πῶς τὴν πρώτη φορὰ δὲν χαρέτησε τὸν βασιλέα του καὶ πῶς τὴ δεύτερη δὲν θέλησε νὰ τὸν σώσῃ.

ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ
(Ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ γλύπτου Γκασμπάρρα).

Ἡ Ἄρτεμις, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ διήγησι, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν θλίψι της καὶ τὸν τράμο της. Ἡ συνάντησι ποὺ τόσο φοβόταν μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Γαβριήλ, εἶχε συντελεσθεῖ κόλας δυὸ φορὲς καὶ μποροῦσε νὰ ἐπαναληφθῇ πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ πιὸ τρομερὴ ἀκόμα.

Ὁ Ἐρρῖκος, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀντιλαμβάνεται τὴν ταραχὴ τῆς Ἀρτέμιδος, τελείωσε τὴ διήγησί του, λέγοντας:

—Αὐτὲς εἶνε πολὺ σοβαρὲς προσβολές. Δὲν εἶν' ἔτσι, Ἄρτεμις; Εἶνε σχεδὸν ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας. Κι' ὅμως ἔκρυψα ἀπ' ὅλους αὐτὲς τὶς προσβολές, γιατὶ αὐτὸς ὁ νέος ὑπέφερε πολὺ ἐξ αἰτίας μου, παρ' ὅλες τὶς ἔνδοξες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὸ βασίλειό μου καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες χωρὶς ἄλλο θ' ἄξιζε ν' ἀνταμειφθῇ πολὺ καλύτερα.

Καὶ καρφώνοντας στὴν Ἀρτέμιδα τὸ διαπεραστικό του βλέμμα, πρόσθεσε:

—Ἀγνοῶ, θέλω ν' ἀγνοῶ, Ἄρτεμις, ἂν ξέρεις τί κακὸ ἔχω κάνει στὸν κύριο ντ' Ἐξμές.... Θέλω μονάχα νὰ μάθῃς, ὅτι ἂν σιώπησα γιὰ τὶς προσβολές του, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἀναγνωρίζω, ὅτι τὸν ἀδίκησα καὶ μετανοῶ γι' αὐτό. Μά, πές μου, ἡ σιωπή μου αὐτὴ δὲν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀτρονοησία; Αὐτὲς ἡ προσβολὲς δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ὡς συνέχεια ἄλλες πιὸ σοβαρὲς ἀκόμα; Δὲν πρέπει νὰ φυλαχτῶ ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν κύριο ντ' Ἐξμές; Γιὰ ὅλ' αὐτά, Ἄρτεμις, θέλησα φιλικὰ νὰ ρθῶ νὰ σὲ συμβουλευθῶ....

—Σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε μὲ ὀδύνη ἡ Ἄρτεμις.

—Ἡ ἐμπιστοσύνη μου εἶνε πολὺ φυσική, Ἄρτεμις, εἶπε ὁ βασιλεύς. Ἔ, λοιπόν; ἐπρόσθεσε, βλέποντας ὅτι ἡ κόρη του δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

—Ἔ, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια, νομίζω πὼς ἡ Μεγαλειότης σας ἔχει δίκηο.... κι' ὅτι θὰ κάνῃ φρόνιμα ἴσως, ἂν πρόσεχε τὸν κύριο ντ' Ἐξμές.

—Φαντάζεσαι λοιπόν, Ἄρτεμις, ὅτι ἡ ζωή μας διατρέχει κινδύνους; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Ὦ! δὲν λέω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, Μεγαλειότατε! φώναξε ἡ Ἄρτεμις ζωηρά. Μὰ ἐπειδή, καθὼς φαίνεται, ὁ κ. ντ' Ἐξμὲς ἔχει θυχθεῖ βαθύτατα, πρέπει νὰ φοβᾶται κανείς....

Ἡ δυστυχισμένη Ἄρτεμις στάθηκε τρέμοντας καὶ μὲ τὸ μέτωπο μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς καταδόσεως τοῦ Γαβριήλ, ποὺ τῆς ἐπέβαλε ἡ συγκίνησί της καὶ ἡ στοργή της, ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ ὑποφέρῃ ἀφόρητα.

Μὰ ὁ Ἐρρῖκος ἐρμήνευσε μὲ ἄλλον τρόπο τὸν πόνο της.

—Σὲ καταλαβαίνω, Ἄρτεμις! εἶπε σηκωνόμενος καὶ κάνοντας μὲ μεγάλα βήματα βόλτες στὸ δωμάτιο. Ναί, τὸ προσαισθανόμοιν. Πρέπει νὰ δυσπιστῶ πρὸς αὐτὸ τὸν νέο. Μὰ τὸ νὰ ζῶ ἀδιάκοπα μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ Δαμοκλέους κρεμασμένο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον. Οἱ βασιλεῖς ἔχουν ἄλλες ὑποχρεώσεις ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς.... Θὰ φροντίσω ν' ἀσφαλισθῶ ἀπὸ τὸν κύριο ντ' Ἐξμές....

Κι' ἔκανε ἕνα βῆμα σὰν νἄθελε νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ ἡ Ἄρτεμις ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε μπροστά του.

Τί! Ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ τοῦ Γαβριήλ!... Νὰ τὸν συλλάβῃ, νὰ τὸν φυλακίσῃ ἴσως... Καὶ ἦταν αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε προδώσει...

—Μεγαλειότατε, μιὰ στιγμή! φώναξε. Μὲ παρεξηγήσατε! Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι μὲ παρεξηγήσατε. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος γιὰ τὸ ἱερὸ κεφάλι σας! Καμμιὰ ἀπ' τὶς ἐξομολογήσεις τοῦ κυρίου ντ' Ἐξμὲς δὲν μ' ἔκανε νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἔχει συλλάβει τὴν ἰδέα ἐγκλήματος ἐναντίον σας. Ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θὰ σᾶς τὸ φανέρωνα ἐγὼ πρώτη.

—Αὐτὸ εἶνε σωστό, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος σταματῶντας. Μὰ τότε, τί ἤθελες νὰ πῇς, Ἄρτεμις;

—Ἤθελα νὰ πῶ ἀπλούστατα, Μεγαλειότατε, ὅτι θὰ κάνατε καλὰ ν' ἀποφεύγατε αὐτὲς τὶς δυσκόλεστες συναντήσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ προσβεβλημένος κόμης ντὲ Μονγκομερὺ ξεχνάει τὸν σεβασμὸ ποὺ χρωστάει στὸν βασιλέα του. Μὰ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι αὐτὴ τοῦ σεβασμοῦ ὥς μιὰ βασιλοκτονία ὑπάρχει ἀπόστασις, Μεγαλειότατε. Δὲν θὰ ἦταν λοιπὸν καθόλου ἀξιοπρεπὲς γιὰ σᾶς, Μεγαλειότατε, νὰ ἐπανορθώσετε τὸ κακὸ ποὺ κάνατε στὸν κύριο ντ' Ἐξμὲς μὲ μιὰ καινούργια ἀδικία.

—Ὄχι βέβαια κι' οὔτε ἦταν αὐτὸς ὁ σκοπός μου, ἀπάντησε ὁ βασιλεύς. Ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι σώπασα. Κι' ἀφοῦ διαλύεις τὶς ὑποψίες μου, Ἄρτεμις, καὶ μοῦ λὲς ὅτι μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος.....

—Νὰ εἶσθε ἥσυχος! τὸν διέκοψε ἡ Ἄρτεμις ἀνατριχιάζοντας. Μὰ δὲν προχώρησα ὥς τὸ σημεῖο αὐτό, Μεγαλειότατε! Μὲ ποιὰ τρομερὴ εὐθύνη μ' ἐπιβαρύνετε... Νομίζω ἀπεναντίας, ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας πρέπει νὰ φυλάγεται, νὰ προσέχῃ.

—Ὄχι, εἶπε ὁ βασιλεύς, δὲν μπορῶ πάντοτε νὰ φοβᾶμαι καὶ νὰ τρέμω. Ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες δὲν ζῶ πειά. Πρέπει νὰ τελειώνῃ ἡ ἀγωνία αὐτή. Ἀπ' τὰ δυὸ πράγματα πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ἕνα: ἢ ἐμπιστευόμενος στὸ λόγο σου, Ἄρτεμις, νὰ συνεχίσω ἥσυχος τὴ ζωή μου, σκεπτόμενος τὸ βασιλειό μου, ἢ νὰ κάνω τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξμὲς ἀνίκανο νὰ μὲ βλάψῃ, ἀναθέτοντας τὴν φροντίδα αὐτὴ σ' ἐκεῖνους ποὺ τὸ καθῆκον τους εἶνε νὰ φυλᾶνε τὸ πρόσωπό μου.

—Καὶ ποιοὶ εἶνε λοιπὸν αὐτοί, Μεγαλειότατε; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις.

—Μά, ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, ὁ κύριος ντὲ Μονμορανσὺ ἐν πρώτοις, ὁ κοντόσταυλός μου.

—Ὁ κόμης ντὲ Μονμορανσύ! ἐπανέλαβε ἡ Ἄρτεμις ἀνατριχιάζοντας.

Τὸ βδελυρὸ ὄνομα τοῦ Μονμορανσὺ τῆς θύμιζε ὅλες συγχρόνως τὶς δυστυχίες τοῦ πατέρα τοῦ Γαβριήλ, τὴ μακρυὰ καὶ σκληρή του φυλάκισι καὶ τὸν θάνατό του. Ἂν ὁ Γαβριὴλ ἔπεφτε κι' αὐτὸς στὰ χέρια τοῦ κοντόσταυλου, ἡ ἴδια ἀσφαλῶς τύχη θὰ τὸν περίμενε. Ἦταν χαμένος!....

Ἡ Ἄρτεμις εἶδε τότε, μὲ τὴν φαντασία της ἐκεῖνον ποὺ τόσο ἀγαποῦσε, ριγμένο σὲ μιὰ φυλακὴ χωρὶς ἀέρα καὶ νὰ πεθαίνῃ σ' αὐτὴ μέσα μιὰ νύχτα ἢ μᾶλλον νὰ πεθαίνῃ, ὅπως ὁ πατέρας του, ἔπειτ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, καταρώμενος τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἀρτέμιδα, ποὺ τὸν εἶχε προδώσει.

Ἡ Ἄρτεμις μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὰ σκέφθηκε ὅλα αὐτά. Συνῆλθε ἀπὸ τὶς σκέψεις της, ἀκούγοντας τὸν βασιλέα νὰ τὴ ρωτάῃ:

—Ἔ, λοιπόν, Ἄρτεμις, ποιὰ συμβουλὴ μοῦ δίνεις; Ἐπειδὴ μπορεῖς νὰ ξέρῃς καλύτερα ἀπὸ μένα τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχω, ὁ λόγος σου θὰ γίνῃ νόμος μου. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάψω ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τὸν κ. ντ' Ἐξμὲς ἢ ὄχι;

(Ἀκολουθεῖ)